

MEZEY KATALIN

Cinkeszóval teli

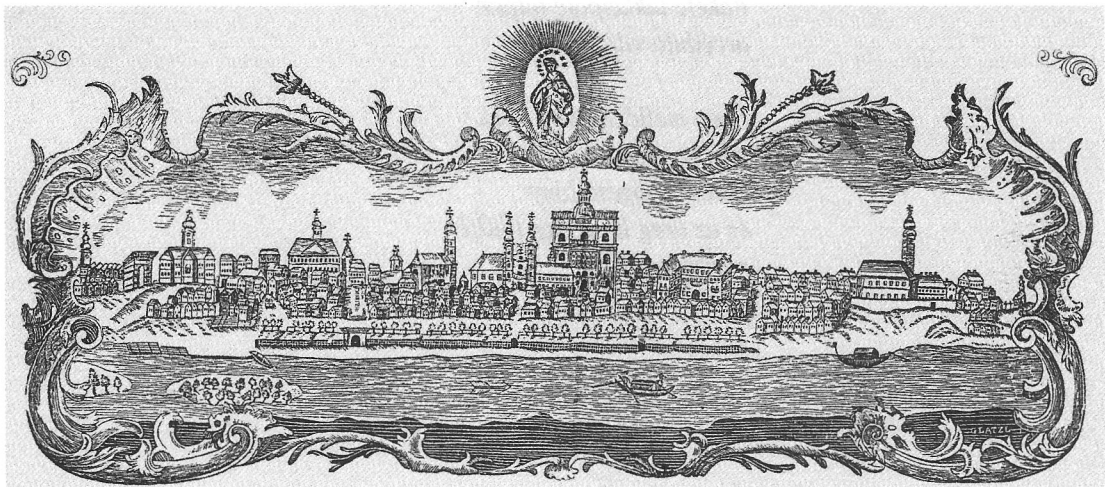
*Cinkeszóval teli a kertem.
A decemberi napsütésben
körmét a fenyő törzsén edzi
a vérmes kandúr. Nem fog mégsem*

*kis madarat, mert szerencsére
kevés hozzá a tudománya:
nehéz a vörösfoltos macska,
a fatörzset hiába mássza,*

*ha az ágak nem bírják el,
nem mászhat ki az ághegyekre,
ahol ezüst torokkal hangol,
forgolódik, ugrál a cinke.*

*Hajlik, pezseg a fenyő csúcsa,
négyen-öten is ideszállnak,
ezüst hurokat húznak fölém
a villanó madárkaszárnyak.*

*A cinkeszóval teli kertben
napozik a tél, szeme hunyva.
A vérvörös repkényfűzér is
mozdulatlan, mintha aludna.*



Kezében a csokorral

*Láttam, ahogy kezében a csokorral
dühösen megállt az ágyam előtt:
nem az ajándékot jön megköszönni,
és két kezembe bújva sírni kezdem.
Tudtam, hogy nem szabadna megszólalnia,
meg kellene fékezni, mint egy gyereket.
De senki nem szólt rá, és én voltam a gyerek.*

*Vörös homlokkal, vitorlás nyaklebennyel
a hőségben kitárt erkélyajtó előtt
tarajként meredt fel ősz haja.
Recsegve törte szét a labdarózsacsokrot,
pergett a konfettiszirom, hullt-hullt a földre.
Nem vert meg. Kiabálva elment, otthagyt.
Nagymama felsöpörte az összetört virágot,
mint egy földhöz vert csésze cserepeit.*

Élőzene

1.

*Arca a hárfa húrokon át:
a felvetett szálak közt
meg nem szőtt gobelin*

2. *Miközben hangokkal
gyöngéden kihimzi a hárfát,
lábával úgy kapcsolgatja
a pedálokat, mintha autót vezetne.
Fekete lakkcipője talpán
árcédula világít.*

*Ilyen mellékes észleletek
a puha mozdulatokkal
zenét simogató lány
és az öreg hangszer idilljét
nem zavarják.*